

e. lockhart

MELAGIAI

KVAPĄ GNIAUŽIANTIS, NUOSTABUS IR SKAUSMINGAI IŠRADINGAS PASAKOJIMAS, KURIO TIESIOG NEJMANOMA PAMIRŠTI.

John Green, knygos
Dėl mūsų likimo kaltos žvaigždės autorius

baltos lankos

E. Lockhart

Melagiai

romanas

Iš anglų kalbos vertė Rita Pilkauskaitė

baltos lankos

Versta iš:
E. Lockhart, *We were liars*, Delacorte Press, 2014

Redaktorė
Rima Bertašavičiūtė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

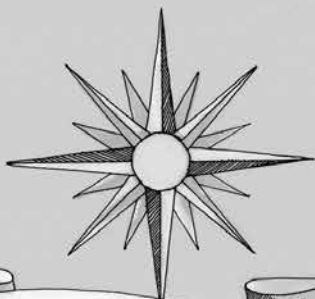
Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-976-5

© Paweł Windys, viršelio nuotrauka
© Rita Pilkauskaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

Bičvudo sala

(Masačusetso valstija, JAV)

Martos Vynuogyno salos uostas

Darbuotojų
prieplauka

Valčių
stoginė

Darbuotojų
namas

Darbuotojų
įėjimas ir
prieškambaris

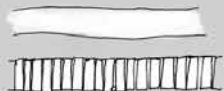
Takas aplink salą

Mediniai takeliai

Klermontas

Sinkleriai

(Tipė, Haris, šunys Princas
Filipas ir Fatima)

Vindemeris

Istmanai

(Penė, Kadencija, šunys
Bošas, Grendelis ir Popė)

Atlanto vandenynas

Kadldaunas

Šefildai

(Besė, Miren, Taftas,
Liberti ir Bonė)

Red Geitas

Denisai

(Kerė, Džonis, Vilis,
Edas ir Gatas)

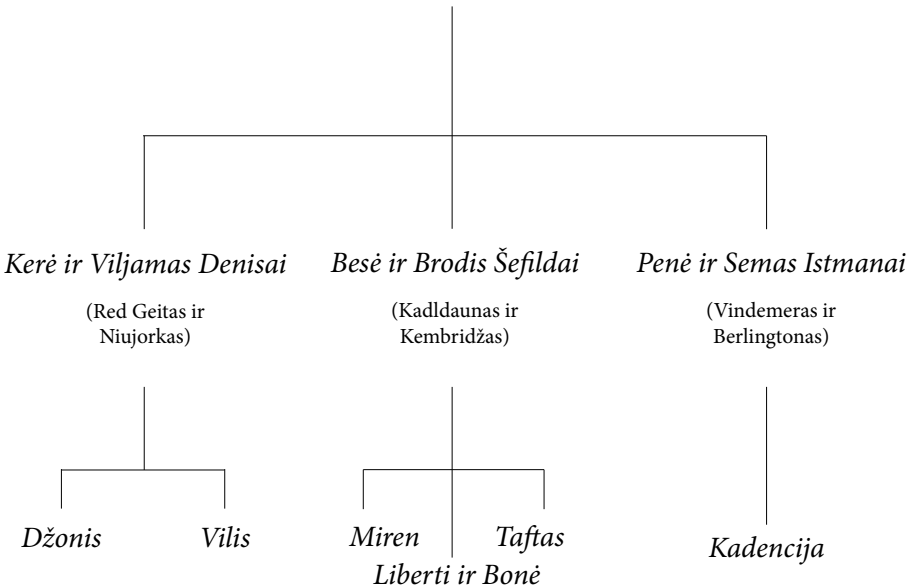
Šeimyninė
prieplauka

Sinklerių genealogijos medis

Haris Sinkleris ir Tipė Taftė

(Klermontas ir Bostonas)

Aš, Džonis, Miren ir Gatas.

Gatas, Miren, Džonis ir aš.

Artimieji mūsų ketveriukę vadina melagiais – turbūt mes to nusipelnom. Visi esam beveik to paties amžiaus, visų gimtadieniai rudenį. Daug metų saloj pridarydavom bėdos.

Gatas pradėjo atostogauti saloje tais metais, kai visi buvom aštuonerių. Tą vasarą vadinom aštunta.

Prieš tai Miren, Džonis ir aš nebuvom melagiai. Tiesiog buvom pusseserės su pusbroliu; Džonis erzindavo mus, nes nenorėjo žaisti su mergaitėmis.

Džonis – tai energija, pastangos ir pašaipa. Tuomet jis kardavo mūsų barbes už kaklų arba šaudydavo į mus iš lego sukonstruotų šautuvų.

Miren – tai cukrus, smalsumas ir lietus. Tuomet ji leisdavo ilgas popietes su Taftu ir dvynėmis, taškydamasi didžiajame paplūdimy, o aš piešdavau ant milimetrinio popieriaus ar skaitydavau įsitačiusi hamake Klermonto namo verandoje.

Tetą Kerę vyras paliko besilaukiančią Džonio broliuko Vilio. Nežinau, kodėl. Artimieji niekad apie tai nesišneka. Vilis gimė prieš mūsų aštuntą vasarą, o Kerė spėjo susidėti su Edu.

Tas Edas prekiaavo meno kūriniiais ir dievino vaikus. Tai viskas, ką apie jį išgirdom, kai Kerė pranešė, kad atsiveš jį į Bičvudą kartu su Džoniu ir kūdikiu.

Tą vasarą jie atvyko paskutiniai, todėl dauguma laukėm priplaukoj atplaukiančios motorinės valtys. Senelis pakėlė mane,

kad galėčiau pamojuoti oranžinę gelbėjimo liemenę užsidėjusiam ir nuo pirmagalio šaukiančiam Džoniui.

Senelė Tipė stovėjo greta. Akimirką ji nususuko nuo motorinės valtės, iš kišenės ištraukė mėtinę kramtomąją gumą. Išvytojusi įdėjo man į burną.

Senelai vėl pažvelgus į valtį, jos veidas persimainė. Prisimerkiau norėdama pamatyti tai, ką matė ji.

Išlipo Kerė, ant klubo laikydama Vilį. Jis buvo apvilktas geltona gelbėjimo liemene kūdikiams, iš jos kyšojo tik šviesių plaukučių kuodas. Pamatę jį visi ėmė džiaugsmingai sveikinti. Tą liemenę mums visiems kūdikystėj užsegdavo. Plaukai. Kaip nuostabu, kad šis mažas berniukas, kurio dar nepažinojom, taip akivaizdžiai yra Sinkleris.

Iššokęs iš valtės, Džonis numetė liemenę ant tiltelio. Pirmiausia pribėgęs įspyrė Miren, o tada man. Kliuvo ir dvynėms. Priėjęs prie senelių, išsitiesė.

– Senele ir seneli, gera jus matyti. Tikiuosi, vasara bus smagi.

Tipė jį apkabino.

– Ar mama liepė tau šitaip pasakyti?

– Taip, – atsakė Džonis. – Dar turiu pasakyti: malonu jus vėl matyti.

– Šaunuolis.

– Ar galiu eiti?

Tipė pabučiavo jam į strazdanotą skruostą.

– Taip, eik.

Įkandin Džonio išlipęs Edas padėjo darbuotojams iš valtės iškrauti багаžą. Jis buvo aukštas ir lieknas. Jo oda labai tamsi – vėliau sužinojome, kad jis indų kilmės. Buvo su akiniais juodais rėmeliais ir pasipuošęs miestietišškai: lininis kostiumas ir dryžuoti marškiniai. Kelnės po kelionės susiglamžiusios.

Senelis nuleido mane.

Senelė Tipė suspaudė lūpas į tiesią liniją. Paskui parodė visus dantis ir žengė priekin.

– Jūs turbūt Edas. Kokia maloni staigmena.

Jis paspaudė jiems rankas:

– Ar Kerė nesakė, kad atvyksim?

– Žinoma, pasakė.

Edas apžvelgė mūsų baltą baltą šeimyną. Pasisuko į Kerę:

– O kur Gatas?

Jiems pašaukus Gatas išlipo iš valtės, nudelbęs žvilgsnį ir segdamasis gelbėjimo liemenę.

– Mama, tėti, – kreipėsi Kerė, – atsivežėm Edo sūnėną pažaisti su Džoniu. Tai Gatas Patilas.

Ištiesęs ranką senelis patapšnojo Gatui per galvą.

– Sveikas, jaunuoli.

– Sveiki.

– Jo tėvas tik šiomet pasimirė, – paaiškino Kerė. – Jis ir Džonis geriausi draugai. Edo seseriai labai padėsime, jei pasiimsim jį porai savaičių. Gatai, kaip ir kalbėjom, ruošim barbekiu ir galėsi maudytis, gerai?

Tačiau Gatas neatsakė. Jis žiūrėjo į mane.

Jo nosis buvo įspūdinga, o lūpos švelnios. Oda tamsiai ruda, plaukai juodi ir banguoti. Energingas kūnas. Gatas atrodė tarsi iš spyruoklių. Tarsi kažko ieškotų. Jis buvo mąstymas ir entuziazmas. Tikslas ir stipri kava. Būčiau galėjusi amžinai į jį žiūrėti.

Mūsų žvilgsniai susitiko.

Apsisukau ir nubėgau.

Gatas – iš paskos. Už nugaros girdėjau, kaip trinksi jo žingsniai į per salą vedančius medinius takus.

Aš nesustojau. Jis vis bėgo iš paskos.

Džonis vijosi Gatą, o Miren vijosi Džonį.

Suaugusieji toliau šnekučiavosi prieplaukoje, mandagiai sukinėjosi aplink Edą, meiliai kalbino kūdikį Vilį. Jaunėliai darė tai, ką daro visi mažiai.

Mūsų ketveriukė atbėgo į mažąjį paplūdimį prie Kadldauno namo. Tai nedidelis smėlio ruožas, iš abiejų pusių apsuptas aukštų uolų. Tuomet nelabai kas ten eidavo. Didžiajam paplūdimy švelnesnis smėlis ir mažiau jūros dumblių.

Miren nusiavė basutes, o mes pasekėm jos pavyzdžiu. Mėtėme akmenis į vandenį. Mes tiesiog buvom.

Smėly parašiau mūsų vardus.

Kadencija, Miren, Džonis ir Gatas.

Gatas, Džonis, Miren ir Kadencija.

Tokia buvo mūsų pradžia.

Džonis labai prašė, kad Gatui leistų pabūti ilgiau.

Jis gavo, ko norėjo.

Kitais metais jis maldavo, kad Gatui leistų atvykti visai vasarai.

Gatas atvyko.

Džonis buvo pirmasis anūkas. Mano seneliai Džoniui leisdavo beveik viską.

Keturiolikta vasara; aš ir Gatas vieni pasiėmėm mažą motorinę valtį. Iškart po pusryčių. Besė liepė Miren su dvynėmis ir Taftu žaisti tenisą. Džonis tais metais pradėjo bėgioti, todėl suko ratus aplink salą. Gatas užtiko mane Klermonto virtuvėje ir paklausė – ar nenorėčiau paimti valtį?

– Nelabai, – norėjau vėl atsigulti į lovą ir skaityti knygą.

– Prašau, – jis retai kada sakydavo „prašau“.

– Pats pasiimk.

– Negaliu skolintis, – atsakė. – Nepatogu.

– Žinoma, gali pasiskolint.

– Su kuriuo nors iš jūsų.

Koks juokingas.

– Kur nori plaukti? – paklausiau.

– Tik noriu dingt iš salos. Kartais čia nepakenčiama.

Tuomet neįsivaizdavau, kodėl jam nepakenčiama, bet sutikau. Išplaukėm į jūrą apsilvilkę neperpučiamas striukes ir maudymosi kostiumėlius. Netrukus Gatas išjungė motorą. Sėdėdami valgėm pistacijas ir kvėpavom sūriu oru. Vanduo žvilgėjo saulėje.

– Išsimaudom, – pasiūliau.

Gatas išsoko, aš iš paskos, bet vanduo buvo gerokai šaltesnis nei paplūdimy, net kvapą užėmė. Saulė pasislėpė už debesies. Mes paniškai kvatojom ir šaukėm, kad maudytis jūroj buvo kvailiausia mintis. Kas mums šovė į galvą?

Visi žino, kad toliau nuo kranto yra ryklių.

Oi, nekalbėk apie ryklius! Puolėm ropštis ir stumdytis, varždamiesi, kuris pirmas užsikabaros kopėčiomis valtės gale.

Po minutės Gatas atšlijo, užleisdamas mane.

– Ne todėl, kad esi mergaitė, o todėl, kad aš esu geras žmogus, – pasakė man.

– Dėkui, – parodyčiau liežuvį.

– Bet jei ryklys nukas man kojas, pažadėk parašyti kalbą, koks nuostabus buvau.

– Sutarta! – atsakiau. – Iš Gatviko Mato Patilo išėjo skanus valgis.

Atrodė nepaprastai juokinga, kad mums taip šalta. Neturėjom rankšluosčių. Susiglaudėm po šiltu apklotu, kurį radom po sėdynėm, mūsų nuogi pečiai lietėsi. Šaltas kojas sudėjom vieną ant kitos.

– Čia tik tam, kad nesuledėtume, – tarė Gatas. – Nemanyk, kad tu man atrodai graži ar panašiai.

– Žinau, kad neatrodau.

– Susigrobei visą antklodę.

– Atsiprašau.

Nutilom.

Gatas prabilo:

– Kade, tu man tikrai atrodai graži. Pirma ne taip pasakiau. Tiesą sakant, kada taip išgražėjai? Blaškai mane.

– Atrodau kaip visada.

– Pasikeitė per mokslo metus. Tai atitraukia nuo žaidimo.

– Turi žaidimą?

Jis rimtai linktelėjo.

– Niekio kvailesnio negirdėjau. Koks žaidimas?

– Niekas neprasiskverbia pro mano šarvą. Nepastebėjai?

Prajuokino.

– Ne.

– Velnias! Maniau, veikia.

Pakeitėm temą. Kalbėjom, kad popiet mažuosius nuvesim į kiną Edgartaune, kalbėjom apie ryklius ir ar tikrai jie ėda žmones, apie žaidimą „Augalai prieš zombius“.

Paskui parplaukėm į salą.

Netrukus po to Gatas ėmė skolinti man savo knygas, o pavakare aptikdavo mane mažajam paplūdimy. Susirasdavo gulinčią Vindemero pievutėje su auksaspalviais retriveriais.

Mes ėmėm kartu vaikščioti aplink salą vedančiu taku – Gatas prieky, o aš už jo. Kalbėdavom apie knygas arba sugalvodavom įsivaizduojamus pasaulius. Kartais apsukdavom kelis ratus, kol pagaliau išalkdavom arba atsibosdavo.

Palei taką augo rausvos erškėtrožės. Jos silpnai ir maloniai kvepėjo.

Vieną dieną pažvelgiau į Klermonte hamake su knyga gulintį Gatą, ir jis atrodė, na, lyg būtų mano. Lyg būtų man artimas žmogus.

Tylėdama atsiguliau šalia į hamaką. Iš jo rankos paėmiau tušinuką – jis visada skaitydavo su tušinuku – ir ant kairės jo plaštakos parašiau *Gatas*, o ant dešinės – *Kadencija*.

Jis paėmė tušinuką iš manęs. Parašė *Gatas* ant kairės mano plaštakos, o *Kadencija* – ant dešinės.

Aš nekalbu apie likimą. Netikiu lemtim, nei giminingomis sielomis, nei antgamtiniais dalykais. Tiesiog noriu pasakyt, kad mes supratom vienas kitą. Visiškai.

Tačiau mums buvo tik keturiolika. Dar niekad nebuvo bučiavus berniuko, nors kitais mokslo metais būsiu porą pabučiavus, todėl mes kažkaip nevadinom to meile.